

Ordre de Culte Diumenge 7-07-2019

Preludi musical

Benvinguda i Pregària

Himne 23 CG

Crida a la lloança:

Salm 30

Himne 1 CG

Lectures bíbliques:

2 Reis 5, 1-14

Gàlates 6, 7-16

Himne 370 HC

Proclamació de la paraula: Lluç 10, 1-11.16-20

Interludi musical

Sant Sopar

Himne 63 CG

Vida Comunitària:

Presentació de les Ofrenes

Anuncis

Himne 139 CG

Benedicció

Postludi

Litúrgia i predicació: Marta López Ballalta

Música: Robert Bailey

Lectures: Esther Ri6n

Diaca: Eliseo Navarro

Ajudant de diaca: Cristina Akamba

Prep. Sant Sopar: Mª Teresa Alamany

Ajudant Sant Sopar: LLuisa Braña

Butlletí: Rubén Pallàs

Església Protestant de Barcelona – Centre

Carrer dels Tallers, 26 08001 Barcelona – Tel. 93-318.97.98

Correu electr6nic: elbutlletitallers@gmail.com web: www.esglesiatallers.org

Església Protestant de Barcelona – Centre

Nº 1674 – 7 de juliol de 2019

Creure en l'impossible

Recordo que quan era petit em sorprenien infinitat de coses. Qualsevol esdeveniment era una novetat, descobria la vida i cada passa era una sorpresa. No tenia el concepte de l'anticipació de saber el que esdevindrà, no sabia el que passaria i per tant, qualsevol fenomen era una sorpresa. És com quan un nen descobreix que la pilota, si la llança, cau a terra. Per nosaltres és el més normal del món, però ben mirat no té tant de sentit. Recordo quan em van preguntar: per què les coses cauen a terra? Jo vaig contestar tot segur de mi mateix: perquè les coses pesen. Llavors em van fer notar que la terra és rodona i em van preguntar per què els que viuen a l'hemisferi sud no cauen al més profund de l'univers? Va ser un xoc en majúscula. Després ho estudies i ho interioritzes: Les coses cauen a terra perquè dues masses s'atrauen tal com postula la llei de la gravitació universal. Però realment, als nostres ulls, aquest fenomen no és tan evident, els científics estan dedicant molts esforços en descobrir la raó d'aquesta atracció.

Els científics són, en aquest aspecte, com els nens, les seves ànsies d'investigar, la seva actitud de no donar res per suposat els porta a descobrir coses on nosaltres no veuríem res perquè nosaltres ho donem tot per sabut i per tant perdem l'oportunitat de sorprendre'ns. La sorpresa del nen per la quotidianitat, és comparable amb la nostra sorpresa quan la quotidianitat, de sobte, no es compleix. I això passa perquè nosaltres, per l'experiència, hem après quin serà el resultat d'un fenomen que coneixem.

El coneixement que adquirim és fonamental per anar construint més coneixement. Però també el coneixement ens domestica entre el que és possible i el que no ho és. Considerem l'àlgebra, tots sabem que dos més dos són quatre, ho sabem i com que ho sabem ja no tornem a qüestionar-nos si realment dos més dos sempre són quatre. Anem suposant el resultat dels esdeveniments a partir de la nostra experiència i als nostres coneixements, i, en aquest suposar, anem perdent la capacitat de qüestionar i aquesta pèrdua de la capacitat de qüestionar ens porta a la resignació.

"Les coses són com són i no es poden canviar". Perdem la nostra capacitat d'illuminació i de lluita. Una de les característiques de la maduresa consisteix en la rendició i en la resignació. Solem dir que ja estem de tornada de tot, però això més que aroma a experiència té regust de derrota.

Els que portem molt temps en les esglésies, que sentim dominicalment els sermons, que hem crescut en l'escola dominical, el cristianisme ens ha deixat de sorprendre, coneixem la Bíblia o creiem conèixer la Bíblia exhaustivament. De tants cops que l'hem llegit i inclús l'hem memoritzat, pensem que ja res de les escriptures ens pot sorprendre i passa a ser, per nosaltres, un text sense vida. Però, com els nens, cal viure amb la capacitat de sorprendre'ns. Cal acostar-se als textos bíblics amb la ment oberta, sense tenir en compte que ja el coneixem, amb l'esperança que, un text llegit mil vegades, pugui descobrir-nos nous missatges i ens pugui sorprendre igual que una simfonia de mil acords ens pot sorprendre perquè cada cop que l'escoltem podem trobar nous matisos, noves sonoritats i noves sensacions.

La nostra actitud a la vida també ha de ser així. Hem de revisar les nostres conviccions i el que creiem saber, perquè en aquest món tot canvia molt de pressa i el que avui sabem, demà ja no té vigència. No és bo viure amb el pensament que ja ho sabem tot, que res ens pot sorprendre, que res podem esperar de diferent. No tot és fatalitat, no tot està escrit, hi ha esperança, hi ha vida, hi ha un demà en el que tot pot canviar.

Qui se sorprendria més de veure una balena volar, un nen o un adult? De segur que l'adult no donaria crèdit als seus ulls, en canvi el nen ho trobaria tant estrany com que un objecte deixat anar cau a terra. El nostre bagatge no ens deixa creure que les coses poden ser diferents de com sempre han sigut, estem encadenats a les nostres expectatives, a la nostra experiència i als nostres prejudicis. Però ¿i si un dia deixem anar un objecte i no cau a terra? Així ha de ser la nostra fe. Fe que no tot està escrit, fe que no tot és la mort, fe que la justícia vencerà, fe que tot sempre és possible.

Deixeu que els infants vinguin a mi. No els ho impedi, perquè el Regne de Déu és dels qui són com ells. 15 Us ho asseguro: qui no aculli el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas. (Marc 10, 14-15).

Sempre m'ha fet pensar molt l'afirmació de Jesús quan diu que qui no acollir el regne de Déu com un infant no hi entrarà mai. I és que el Regne de Déu ens demana que ens alliberem dels nostres prejudicis, que el que ja sabem no sigui un last, que no ens resignem a la nostra experiència ni en la nostra realitat. Jesús ens demana que confiïm, que no tot està escrit, que hi ha esperança encara que aquesta sigui tan peregrina com que una pilota llançada per un infant no caigui a terra. Jesús ens demana que tinguem la ment oberta, que esperem el possible i l'impossible, sense resignacions, perquè encara que no ho creiem, tot és possible, i per tant tot és qüestionable. El Regne de Déu és dels qui no admeten la resignació, dels

qui viuen amb l'esperança que algun dia l'infant llançarà la pilota i aquesta no caurà a terra.

Diumenge de resurrecció celebrem que Crist va ressuscitar. Tres dies abans el poder polític i religiós van fer crucificar a Jesús. En aquella creu a la muntanya del Gòlgota tot es va perdre. Els deixebles estaven vençuts. Pere va negar fins a tres vegades a Jesús. El Mestre era mort i no hi havia una sortida a la desfeta. Havien perdut la fe i l'esperança. Només dues dones van anar a visitar el sepulcre. Però es van trobar que el sepulcre era buit i un àngel els va anunciar que el crucificat havia ressuscitat. Va passar allò que era impossible. Jesús havia ressuscitat. El que ningú es creia va passar. El que era impossible va ser possible i és sobre un fet impossible que se sustenta tot el cristianisme.

Rubén Pallàs

ANUNCIS I COMUNICACIONS

Família cristiana

Tinguem presents a les nostres oracions els germans que per raons de salut no poden venir i a les persones que en tenen cura. Que el Senyor els acompanyi cap a una presta recuperació amb l'escalf de la comunitat.

Cistella Solidària

Aquesta setmana, al "Chiringuito" es van recuperant de les destrosses de la setmana passada...van venir a la botiga i es van endur formatge, margarina, i vàrem poder comprar una mica de llet, trampes pels escarabats i roba interior per donar a la gent que va a les dutxes.....els hem pogut ajudar una mica, gràcies a Déu...recordar que segueixen necessitant molt sabates d'home sobretot i.....una guitarra!!!!moltes gràcies a tots/es per no oblidar-los!!!